

Abban az időben az apostolok összegyűltek Jézushoz, és beszámoltak mindarról, amit tettek és tanítottak. Ő így szólt hozzájuk: „Gyertek ti is, (menjünk) a pusztaságba egy magányos helyre, hogy pihenjete egy kicsit!” Mert olyan nagy jövés-menés volt körülöttük, hogy még evésre sem maradt idejük.

Bárkába szálltak tehát és elmentek egy elhagyatott helyre, hogy magukban legyenek. De sokan látták, amikor elmentek, és sokan megtudták. Erre minden városból gyalog odasiettek, és megelőzték őket. Amikor kiszállt és látta a nagy tömeget, megesett rajtuk a szíve. Olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok. Ezért tanítani kezdte őket sok mindenre.

Mk 6,30-34

Kedves Testvérek!

A 70-es évek elején történt egy rokonommal a következő eset. Ekkor még a vezetékes telefon sem volt általános, az emberek átmentek a másikhoz, ha szükségük volt valamire, ha beszélgetni akartak. Egy fárasztó munkanap után, mikor már elege volt a munkatársakból, ügyfelekből, egyáltalán az emberekből, hazaérve a rokonom levetette a zakóját, és így szólt a feleségéhez: *Remélem, nem hívtál senkit – de ha jön kirúgom!* Négy éves kislányuk tette fel a kérdést: *Apu, Aranka nénit is kirúgod?* Aranka néni ugyanis már a nappaliban volt...

Hasonló helyzetben voltak a tanítványok. Jönnek vissza Jézushoz a misszióból, lelkendezve mesélik, hogy mi minden történt velük – de tovább kell menjenek egy elhagyatott helyre, mert jön Aranka néni, és még enni sincs idejük. És amikor továbbmennek, és végre magukban lehetnének, akkor újra ott a tömeg. És Jézus megszánja a sokaságot, mert olyanok, mint a pásztor nélkül való juhok, és tanítani kezdi őket.

Nem lehetett könnyű élethelyzet ez a tanítványoknak, gyakorlatilag az evés és a pihenés helyett is dolgozni kellett. A vigaszt és az erőt az adhatta nekik, hogy Jézus, ha olyan élethelyzetbe visz minket, ahol sok a feladat és kevés a pihenés, ott van mellettünk Pásztorként.

De mit jelent a mi életünkben az, hogy a Jézustól kapott sok feladat és a kevés pihenés közben is ő a Pásztorunk? Három módon jelenik meg az Úr Jézus ilyen helyzetekben az életünkben.

Először menjünk egy pár fejezettel visszább az Evangéliumban. Mikor a Márk szerinti Evangéliumban a harmadik fejezetben az apostolokat elhívja Jézus, ezt az indoklást találjuk:

Tizenkettőt [akiket apostoloknak nevezett] választott ki arra, hogy vele legyenek, és hogy elküldje őket, hogy hirdessék az igét, és hogy hatalmuk legyen kiűzni az ördögöket:

Vagyis két feladatuk van a tanítványoknak: Jézussal lenni és elmenve tőle tanúságot tenni Róla. Mintha csak leírna az evangélium a kontemplatív és az apostoli életet, mint a tanítványság két pólusát. És csakugyan látunk egy ilyen ritmust az Úr Jézus és a tanítványok életében is. Van, hogy Jézus egyedül van, van hogy szűk tanítványi körrel – és van, hogy több ezer embert vendégel meg. Neki is szüksége volt pihenésre, egyedüllétre, csendesebb időszakokra, pár barát, kedves tanítvány meghitt társaságára, hogy utána sokak között és sokaknak tudjon szolgálni. Erre itt helyben nagyon jó példa Szent Gellért, aki a bakonybéli remeteévek után lett alkalmas arra, hogy püspöki szolgálatot lásson el.

Volt egy gyógytornászom, kedves, kicsit bogaras néni, aki egy foglalkozáson elmondta, hogy ő rájött, hogy hogyan lehet elkerülni a testi halált. A receptje így hangzott: *Figyelj oda, hogy minden kilégzést kövessen belégzés!*

Testvérek, ha valóban Jézustól jön a sok feladat, akkor ő Jó Pásztorként belégzést is ad, nemcsak kilégzést. Nem feltétlenül és nem mindenkinek ért rá Jézus. Különösebb teketória nélkül kidobta Jairus lánya mellől a gyásznépet, csak a legközelebbi tanítványok és a szülők lehettek vele. A Színeváltozáskor is csak három tanítvány van vele, és van, hogy egyedül megy imádkozni. Ha nagyon nincs pihenésre időnk, ha nincs belégzés, csak kilégzés, akkor az nem a jó Pásztor életre vezető útja. A Jó Pásztor nem fárasztja ki a nyáját.

Megjelenik az Úr Jézus a sok tennivaló közepette, mint életünk, tennivalóink középpontja. Ami ezek után az evangéliumi versek után következik, az ötezer ember megvendéglése egy olyan történet, ahol a tennivaló nagyon sok, de Jézus marad a középpontban. Érdeemes megnézni, amikor sok a tennivalónk, hogy valóban Jézus körül pörgünk-e. Ő van-e a középpontban, mint Máriának, vagy fölöslegesen tüsténkedünk, mint Márta... Egy – talán baptista – család mesélte, hogy amikor építkeztek, elhatározták, hogy a vasárnapot akkor is az Úrnak szentelik. Nem engedték, hogy a munkások dolgozzanak, ők sem dolgoztak, hanem együtt elment istentiszteletra a család, és egymással töltötték a vasárnapot. Mindenki bolondnak nézte őket a környéken, a többi építkező család nem értette, hogy miért nem használják ki a jó időt.

Aztán, ahogy múlt az idő, sok más ház félbemaradt, vagy elkészült ugyan, de rögtön árulták is, mert elvált az építető házaspár. Mert nem Jézus volt a középpontban.

A harmadik pedig, ahogy Jézus megjelenik Pásztorként az az, ahogy távlatokat ad. Megmutatja, hogy annak, amit csinálunk, a sok munkának, fáradtságnak lesz eredménye, van és lesz értelme. Már a tizenkét apostol kiválasztása is ilyen, hiszen Jézus korában nem volt meg a tizenkét törzs. A tizenkét tanítvány kiválasztása egyrészt visszamutat egy hajdani, idilli állapotra, másrészt előremutat a végidőkre: az új Jeruzsálemet látó János így ír a mennyből alászálló Új Jeruzsálemről:

fala nagy volt és magas, tizenkét kapuja volt, előttük tizenkét angyal, és a kapukra nevek írva, Izráel fiai tizenkét törzsének nevei.

Ha sok a munkád, kedves testvérem, ha kevés a pihenésed, tedd föl azt a kérdést, hogy mire fut ki ez az egész. Ott van-e benne a mennyei Jeruzsálemnek és a Bárány Menyegzőjének ígérete? Ott van-e Jézus az egész igyekezeted középpontjában, vagy magad körül forogsz? És van-e rendszeresen időd pihenni – van-e lehetőség belézésre is?

Ami nem Jézustól jön, ami nem megy át ezen a hármasszűrőn – azt engedd el nyugodtan. Ahova pedig Ő küld, ott erőt is fog adni a szolgálathoz, megáldja és gyümölcsözővé teszi azt.

Úgy legyen, Ámen!